

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016201031
Dátum vydania rozhodnutia: 19.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, sídlom Račianska 71, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská komora exekútorov - Disciplinárna komisia, Odvolací disciplinárny senát, so sídlom Šustekova 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. ODK 5/2015 z 22. apríla 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/128/2016-12 z 1. augusta 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/128/2016-12 z 1. augusta 2018 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2S/128/2016-12 z 01.08.2018 podľa § 98 ods. 1 písm. e/ Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu žalobcu ako podanú zjavne neoprávnenou osobou z dôvodu, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v zmysle § 178 ods. 1 SSP na podanie predmetnej žaloby, pre absenciu ukrátenia na jeho subjektívnych právach.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Odvolacieho disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. ODK 5/2015 z 22.04.2016, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK 29/2009 zo 14.07.2010, ktorým bolo rozhodnuté, že disciplinárne obvinený súdny exekútor R. Y. U. sa nedopustil disciplinárneho previnenia a preto sa mu disciplinárne opatrenie neuložilo.

3. Krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že aktívna procesná legitimácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 178 ods. 1 SSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka v administratívnom konaní, ktoré bolo zavŕšené vydaním rozhodnutia, za súčasného splnenia ďalšieho predpokladu - ukrátenia žalobcu na jeho subjektívnych právach spojené s vydaním napadnutého

rozhodnutia. Podľa krajského súdu žalobca bol účastníkom administratívneho konania, ktorého začatie sám inicioval podaním disciplinárneho návrhu voči súdnemu exekútorovi, keďže v zmysle § 223 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) bol orgánom oprávneným na podanie takéhoto návrhu. V rámci uvedeného administratívneho konania však žalobca realizoval svoje verejno-mocenské oprávnenie. V uskutočnenom disciplinárnom konaní vydané rozhodnutie sa nemôže týkať subjektívnych práv fyzickej osoby ministra spravodlivosti, ktoré by vychádzali z konkrétneho právneho predpisu, ovplyvňovali by jeho právnu pozíciu, alebo by zasiahli do jeho právnej sféry alebo spôsobili zmenu jeho právneho postavenia.

4. Proti uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tvrdil, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a že jeho podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP).

5. V sťažnostných bodoch s poukazom na § 228 ods. 5 a 6 Exekučného poriadku namietal, že nakoľko sa rozhodnutie disciplinárneho senátu doručuje účastníkom konania, teda aj navrhovateľovi, ktorým môže byť aj minister spravodlivosti, vyplýva z toho, že minister spravodlivosti je na podanie správnej žaloby oprávnený.

6. Sťažovateľ poukázal na § 177 ods. 2 SSP, ktoré umožňuje podať správnu žalobu prokurátorovi a iným osobitným zákonom oprávneným subjektom aj v prípadoch, ak nedošlo k porušeniu subjektívnych práv. V tejto súvislosti poukázal na § 228 ods. 6 Exekučného poriadku účinného do 31.10.2013, ktorý umožňoval podať účastníkom disciplinárneho konania správnu žalobu, z čoho je podľa sťažovateľa zrejmé, že boli naplnené podmienky aplikácie ustanovenia § 177 ods. 2 SSP (požiadavka subjektu na to oprávneného zákonom), a teda sťažovateľ ako minister spravodlivosti bol oprávnený prostredníctvom správnej žaloby žiadať preskúmanie zákonnosti disciplinárneho rozhodnutia. Sťažovateľ mal zároveň za to, že v prípade, ak osobu aktívne legitimovanú na podanie správnej žaloby označí osobitný predpis podľa § 177 ods. 2 SSP, tak v súlade so zásadou *lex specialis derogat legi generali* sa na daný subjekt už neuplatňujú ďalšie podmienky procesnej aktívnej legitimácie stanovené v § 178 ods. 1 SSP (účastník pôvodného konania a ukrátenie na subjektívnych právach). Prezentovaný výklad sťažovateľa podporuje podľa jeho názoru aj členenie a usporiadanie jednotlivých zákonných ustanovení, kedy ustanovenie o zákonom splnomocnenom subjekte na podanie správnej žaloby (§ 177 ods. 2 SSP) hierarchicky predchádza všeobecným ustanoveniam o žalobnej legitimácii (§ 178 ods. 1 SSP). Vzhľadom k uvedenému mal podľa sťažovateľa súd konať s ministrom spravodlivosti ako so žalobcom, bez skúmania ďalších podmienok konania vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitimácii.

7. Aj keď podľa prezentovaného názoru sťažovateľa v prejednávanej veci nebolo potrebné preukazovať porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv, sťažovateľ tiež vyjadril presvedčenie, že minister spravodlivosti v postavení účastníka konania v disciplinárnom konaní je aj napriek výkonu svojich verejno-mocenských oprávnení nositeľom subjektívnych práv a povinností. Podľa právnej teórie subjektívne právo je objektívnym právom garantovaná možnosť subjektom práva konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Objektívne právo tak subjektom dáva možnosť realizovať svoje právom uznané záujmy podľa vlastnej vôle a v nevyhnutnom prípade ich právne presadiť. Ak Exekučný poriadok umožňuje podať ministrovi spravodlivosti disciplinárny návrh, je nutné považovať túto možnosť za výkon jeho subjektívneho práva reprezentujúceho právom chránený záujem na riadnom výkone funkcie exekútora. Znamená to, že ak zákon dáva ministrovi spravodlivosti právo disciplinárnej iniciatívy, tak tomuto právu zodpovedá aj náležitá ochrana a možnosť jej uplatnenia v právnom štáte, čo je priamo garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

8. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti argumentoval aj tým, že minister spravodlivosti vystupuje v disciplinárnom konaní ako jeden z účastníkov konania a s disciplinárne obvineným nie je vo vzťahu nadriadenosti prípadne podriadenosti, a preto by mal mať k dispozícii aj rovnaké procesné prostriedky obrany a ochrany. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa všeobecné

ustanovenia predpisov trestného práva aplikujú aj na prípady tzv. správneho trestania (konanie o správnom delikte, disciplinárne konania pred správnym orgánom a. i.). V tom prípade má aj minister spravodlivosti ako účastník konania pred disciplinárnym senátom svoje subjektívne práva ako napr. právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak rozhodnutie disciplinárneho senátu trpí vadami, napr. ak odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho senátu je nejasné a nezrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom disciplinárneho konania, opäť je možné hovoriť o porušení subjektívnych práv účastníka disciplinárneho konania.

9. Sťažovateľ poukázal na judikatúrny posun, keď súd doposiaľ neuplatňoval preukazovanie porušenia subjektívnych práv zo strany sťažovateľa. Napadnuté uznesenie tak podľa sťažovateľa vybočuje z doterajšej rozhodovacej praxe súdu, čo preukazujú rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/36/2016-38 z 05.10.2017 a č.k. 5S/121/16-19 z 05.09.2017, kedy Krajský súd v Bratislave konal a rozhodol o žalobe ministra spravodlivosti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v obdobných právnych veciach. Tiež poukázal na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici ako kauzálne príslušného súdu podľa § 228d ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý na základe žaloby sťažovateľa rozhodnutím č.k. 24S/46/2018-35 dňa 31.07.2018 zrušil rozhodnutie disciplinárneho senátu komory a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľ tvrdil, že rozdielne právne posúdenie v obdobných veciach nemožno považovať za ústavne konformné.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje uznesenie krajského súdu za vecne správne, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1, 2 SSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že Disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov v disciplinárnom konaní začatom dňa 25.09.2009 na návrh ministra spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodol dňa 14.07.2010 pod č. DK 29/2009 tak, že disciplinárne obvinený súdny exekútor R.. Y. U. sa nedopustil disciplinárneho previnenia a preto sa mu disciplinárne opatrenie v zmysle § 227 ods. 2 Exekučného poriadku neukladá. Na odvolanie sťažovateľa Odvolací disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov rozhodnutím č. ODK 5/2015 z 22.04.2016 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

13. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je uznesenie, ktorým krajský súd odmietol správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

14. Podľa § 464 ods. 2 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

15. Po preštudovaní spisového materiálu kasačný súd zistil, že rozhodovanie o kasačnej sťažnosti, ktorej predmetom je posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie žaloby vo veciach disciplinárneho konania proti súdnemu exekútorovi, resp. notárovi, je vecou obdobnou, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom na základe skorších kasačných sťažností toho istého sťažovateľa. Preto kasačný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia sp.zn. 5Sžk/24/2018 z 21.02.2019, sp.zn. 10Sžk/53/2018 z 28.02.2019, sp.zn. 10Sžk/36/2018 z 27.03.2019, sp.zn. 8Asan/27/2018 z 30.04.2019, sp.zn. 10Sžk/52/2018 z 19.06.2018, sp.zn.

3Asan/17/2019 zo 04.07.2019, sp.zn. 1Sžk/43/2018 z 30.07.2018, sp.zn. 4Asan/10/2018 z 10.09.2019, sp.zn. 4Sžk/19/2018 z 10.09.2019, s ktorých odôvodneniami sa v celom rozsahu stotožňuje a v zmysle § 464 ods.2 SSP už ďalšie dôvody neuvádza.

16. Kasačný súd sa stotožnil s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom v uvedených skutkovo a právne obdobných veciach toho istého sťažovateľa, a to, že nositeľom subjektívnych práv v zmysle § 177 ods. 1 SSP v spojení s § 2 ods. 2 SSP je konkrétna fyzická alebo právnická osoba a nie funkcia ministra spravodlivosti pri výkone dohľadu, a že navrhovateľ disciplinárneho konania nie je takýmto rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknutý na svojich subjektívnych právach. Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy na základe všeobecnej správnej žaloby totiž nestačí, že žalobca bol účastníkom administratívneho konania (alebo sa s ním v administratívnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník administratívneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, na svojich právach ukrátený. Ďalšie podrobné relevantné úvahy sú obsahom odôvodnenia citovaných rozhodnutí.

17. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že registruje zmenu právnej úpravy prijatím zákona č. 389/2019 Z.z. dňa 22. októbra 2019, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Je však potrebné dodať, že až 1. decembra 2019 nadobudlo účinnosť ustanovenie § 228d ods. 8 Exekučného poriadku, podľa ktorého proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, okrem rozhodnutia o zastavení disciplinárneho konania podľa § 228a písm. b/, e/ a f/, môže v lehote podľa Správneho súdneho poriadku podať správnu žalobu účastník disciplinárneho konania. Správnu žalobu podľa predchádzajúcej vety môže vo verejnom záujme podať minister aj vtedy, ak nie je navrhovateľom. Na konanie o správnej žalobe je kauzálne príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici; jeho obvodom je celé územie Slovenskej republiky.

19. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zmenu alebo zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu, kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP.

20. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi (žalobcovi), ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo neboli splnené podmienky podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

21. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.